

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 167/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. apríla 2015 prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, L. Novomeského 25, Pezinok, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jeho rozsudkom č. k. 10 So 23/2013-282 z 18. júna 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júna 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 10 So 23/2013-282 z 18. júna 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že sa stal obeťou „porušenia práva na prístup k súdu, na spravodlivé súdne konanie, na účinný opravný prostriedok pred národnými súdmi v konaní pod č. k. 10So/23/2013 na Najvyššom súde SR“, ktorý potvrdil „zjavne nezákonný a nespravodlivý, arbitrárne odôvodnený rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 Sd/31/2010-226 zo dňa 27. februára 2013 vydaný na podklade nedostatočne a nepresvedčivo zisteného skutkového stavu veci a nesprávneho právneho posúdenia. V konaní pred Krajským súdom v Bratislave došlo k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie, porušeniu práva rovnosti a kontradiktórnosti súdneho konania, čo sťažovateľ namietal.

Touto sťažnosťou sťažovateľ namieta porušenie jeho práva na prístup k súdu, práva na spravodlivý súdny proces a to tým, že porušovateľ odňal sťažovateľovi právo osobne sa zúčastniť konania o odvolaní, právo byť vypočutý odvolacím súdom a predniesť svoju argumentáciu za účelom dosiahnutia spravodlivého rozhodnutia porušovateľom v jeho prospech a to zrušením, resp. zmenením napadnutého rozsudku vydaného Krajským súdom v Bratislave dňa 25. februára 2013.

Sťažovateľ tvrdí, že právo sťažovateľa byť vypočutý a osobne sa zúčastniť konania o odvolaní pred Najvyšším súdom SR aj s akcentom, že dovolanie proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR je neprípustné (IV. ÚS 208/08, II. ÚS 87/09), je treba považovať za základný prvok práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ktorý musí byť chránený v ktoromkoľvek procesnom štádiu, lebo ostatné záruky obsiahnuté v čl. 6 ods. 1 Dohovoru týkajúce sa

spravodlivosti, verejnosti a rýchlosti konania by nemali žiaden zmysel, keby nebol chránený prístup na súd, ktorý je predbežnou podmienkou užívania týchto záruk.“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci vydal takéto rozhodnutie:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na spravodlivé súdne konanie zaručené podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu SR a jeho rozsudkom č. k. 10So/23/2013-282 zo dňa 18. júna 2014 porušené boli.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 10So/23/2013-282 zo dňa 18. júna 2014 sa zrušuje, vec sa vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva úhradu trov konania v sume 269,58 eur, ktoré je Najvyšší súd SR povinný zaplatiť na účet jeho právnej zástupkyne advokátky JUDr. Emílie Korčekovej do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody.

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 46 ods.1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých

medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom je možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06). Základné právo na súdnu ochranu však neznamená nárok na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, t. j. aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi.

Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súd. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prejednanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. 2. 1975, séria A č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť

prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

Podstatou sťažovateľových námietok je tvrdenie o odňatí práva byť vypočutý a osobne sa zúčastniť konania o odvolaní, keďže napadnutý rozsudok vydal najvyšší súd bez toho, aby vo veci vykonal pojednávanie, a mohol tak predniesť argumentáciu pre účely dosiahnutia spravodlivého rozhodnutia.

V súvislosti s preskúmaním napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorý bol vydaný v konaní podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), je potrebné podľa názoru ústavného súdu predovšetkým zohľadniť špecifiká tohto konania (správne súdnictvo). V konaní podľa V. časti OSP súdy preskúmajú „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov (§ 244 ods. 1 OSP).

Z uvedeného vyplýva, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Inými slovami, treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (II. ÚS 127/07, II. ÚS 197/2010, I. ÚS 241/2012, IV. ÚS 237/2012, III. ÚS 34/2013, I. ÚS 178/2014).

V napadnutom rozsudku najvyšší súd uvádza, že ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal rozsudok Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Sd 31/2010-226 z 27. februára 2013 spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, bez pojednávania „*v súlade s § 250ja ods. 2 O. s. p. a jednomyselne dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno vyhovieť*“.

Podľa § 250ja ods. 2 OSP odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné alebo ak vykonáva dokazovanie.

Sťažovateľ netvrdil, že by najvyšší súd pri svojom postupe porušil ustanovenie ukladajúce súdom povinnosť upovedomovať účastníkov konania elektronickými prostriedkami o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku (§ 214 ods. 3 OSP) alebo ustanovenie ukladajúce povinnosť súdu oznámiť miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu 5 dní pred jeho vyhlásením. Ústavný súd sa preto zamerlal len na posúdenie, či v danom prípade mohol najvyšší súd rozhodnúť bez vykonania pojednávania a nezasiahnuť pritom do sťažovateľom označených práv zaručených ústavou a dohovorom.

Z uvádzaného ustanovenia vyplýva, že odvolací súd nariadi pojednávanie, len ak to považuje za potrebné alebo ak mieni vykonať dokazovanie. Je teda len na úvahe odvolacieho súdu, aby rozhodol, či pri prerokúvaní tej-ktorej veci považuje najmä s ohľadom na potrebu ďalšieho dokazovania vykonanie pojednávania vo veci za potrebné. Z obsahu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu však nevyplýva, že by najvyšší súd v danej veci vykonával nejaké dokazovanie, preto jeho rozhodnutie nenariadiť pojednávanie možno hodnotiť ako využitie zákonom povolenej (ba dokonca predpokladanej) možnosti prerokovania odvolania proti rozsudku krajského súdu v rámci správneho súdnictva.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej uvádza, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, I. ÚS 670/2014). Takýto postup podľa platného procesnoprávneho ustanovenia nemožno považovať za porušenie práva na verejné prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania zaručeného sťažovateľom označeným čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože zákon môže ustanoviť medze základných práv a slobôd, pričom pri ich obmedzení sa musí dbať na ich podstatu a zmysel (čl. 13 ods. 2 a 4 ústavy).

Podľa názoru ústavného súdu námietka sťažovateľa, že v dôsledku postupu najvyššieho súdu nemohol predniesť svoju argumentáciu pred odvolacím súdom, neobstojí, pretože v danom prípade ide už v poradí o tretí štátny orgán (a v rámci správneho súdnictva o súd druhého stupňa), na ktorom sa prerokúva jeho právna vec, a sťažovateľ mal možnosť už v predchádzajúcich štádiách konania sa k veci vyjadriť vrátane možnosti vyjadriť sa k veci na pojednávaní v konaní pred krajským súdom, a tak predniesť všetky argumenty odôvodňujúce priznanie práva, ktorého sa domáhal. Súdne konanie pred prvostupňovým a odvolacím súdom totiž z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok, a preto aplikácia uvádzanej procesnoprávnej úpravy, tak ako bola v posudzovanom prípade vykonaná, neindikuje porušenie základných procesnoprávných princípov vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd ďalej poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu obsahujúce dostatok presvedčivých právnych úvah odôvodňujúcich rozhodnutie vyhlásené vo veci a pre účely posúdenia namietaného porušenia označených práv zaručených ústavou a dohovorom z relevantných častí jeho odôvodnenia uvádza:

«V konaní nebolo sporné, že navrhovateľ splnil zákonné podmienky pre priznanie invalidného dôchodku, sporná zostáva iba jeho výška, ktorú navrhovateľ považuje za „podhodnotenú“, pretože odporkyňa pri ustálení výšky invalidného dôchodku nezohľadnila jeho príjem z pracovného pomeru so spoločnosťou KVESTOR Q s.r.o., a to za obdobie od 14.12.1998 do 30.09.2008. Malo ísť o pracovný pomer na základe pracovnej zmluvy zo dňa 04.12.2008 v znení dodatku z 15.01.1999 s dohodnutou čistou mesačnou mzdou vo výške 30 000 Sk. Problém vyplynul z toho, že uvedený zamestnávateľ si neplnil svoje povinnosti voči sociálnej poisťovni - nepredkladal evidenčné listy dôchodkového zabezpečenia, mesačné výkazy poistného, nesplnil si ohlasovacia povinnosť pri zamestnávaní poberateľa dôchodku a neumožnil vykonanie kontroly zamestnancom Sociálnej poisťovne.

Ako vyplýva z obsahu spisu, odporkyňa svoj postup odôvodnila tým, že nemôže považovať maximálne vymeriavacie základy predložené pôvodným štatutárnym orgánom

spoločnosti KVESTOR Q s.r.o. v konkurze za hodnoverné a ich správnosť nie je možné overiť prvotnými dokladmi. Tieto údaje boli uvedené za obdobie od 01.01.2004 do 30.09.2008 na opakovane predložených evidenčných listoch dôchodkového poistenia a za obdobie od 04.12.1998 do 31.12.2003 na tlačive „údaje na účely vedenia evidenčných listov dôchodkového zabezpečenia zamestnancov malých závodov“, pričom tieto neboli po vyhlásení konkurzu na majetok spoločnosti dňa 17.10.2000 predložené správcom konkurznej podstaty, na ktorého prešlo aj oprávnenie konať za úpadcu v pracovnoprávných vzťahoch (vrátane všetkých povinností, ktoré sú s tým spojené), ale pôvodným štatutárnym orgánom úpadcu - konateľom [REDAKOVANÉ]. Hodnovernosť údajov spochybňovala aj skutočnosť, že z dodatočne vyhotovených tlačív „údaje na účely vedenia evidenčných listov dôchodkového zabezpečenia zamestnancov malých závodov za roky 1998 až 2003“ pôvodne nevyplývalo, kto ich vyhotovil, až neskôr na základe opravy boli potvrdené a overené [REDAKOVANÉ] a ako mzdový účtovník bola uvedená spoločnosť JUPITER SK, s. r. o., ktorá vznikla 30. novembra 2005 a v mene ktorej je oprávnená konať [REDAKOVANÉ], čo je navrhovateľovi blízka osoba. V rámci kontroly na overenie správnosti predložených dokladov ani pôvodný, ani nový správca tieto nepotvrdili, naopak, [REDAKOVANÉ] spochybnil pracovný pomer navrhovateľa s tým, že pracovnú zmluvu považuje za simulovanú. Svoj názor odôvodňoval tým, že jednak miesto výkonu práce dohodnuté v [REDAKOVANÉ], čo bol podľa jeho osobného zistenia byt v paneláku, ale hlavne, že ešte v decembri 1998 bol úpadca vykradnutý, a to vrátane technológie, ktorá už nebola obnovená a úpadca nevykonával predmet svojej činnosti (výroba alkoholických a nealkoholických nápojov); to znamená, že pracovné zmluvy stratili svoje opodstatnenie. Tento záver nepriamo potvrdzuje aj skutočnosť, že podľa predloženej pracovnej zmluvy bol navrhovateľ zamestnaný ako obchodný a personálny manažér s právomocou pre aktívnu a pasívnu ochranu objektu, pričom sám potvrdil, že od vyhlásenia konkurzu mu nebola pridelovaná práca, ani vyplatená mzda (ktorej vyplatenie si neúspešne uplatnil v konkurznom konaní). V rámci dokazovania vykonaného odporkyňou bolo tiež zistené, že uvedená spoločnosť v spornom období, t. j. od 14. decembra 1998 do 30. septembra 2008 nebola registrovaná ako platiteľ dane z príjmov fyzických osôb zo závislej činnosti a neodvádzala Daňovému úradu Trnava

žiadne preddavky na daň zo závislej činnosti ani nepodávala daňové priznania. Všetky tieto: skutočnosti podporujú záver odporkyne o nedôveryhodnosti poskytnutých údajov spoločnosti KVESTR Q, s.r.o. ako zamestnávateľa.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani odvolaciu námietku, že krajský súd mu odňal možnosť konať pred súdom tým, že ho nepoučil o jeho procesných právach v zmysle § 5 ods. 1 O. s. p. Táto poučovacia povinnosť sa dotýka výlučne oblasti procesného práva, pričom navrhovateľ nešpecifikoval, o ktoré procesné právo mal byť postupom súdu ukrátený a takáto skutočnosť nevyplýva ani z obsahu spisu. Rovnako sa odvolací súd nestotožnil s názorom navrhovateľa, že súd si mal vyžiadať vyšetrovací spis, pretože vyšetrovanie nie je ukončené a pre súd platí viazanosť rozhodnutí príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných predpisov a nepatrí mu, aby sám posudzoval tieto otázky. Napokon, ako to uviedli odporkyňa aj súd v odôvodnení svojich rozhodnutí, ak by v budúcnosti došlo k overeniu hodnovernosti predložených osobných vymeriavacích základov, prípadne predloženiu právoplatného rozhodnutia súdu o mzdových nárokoch navrhovateľa u zamestnávateľa KVESTOR Q, s. r. o. v konkurze, odporkyňa v súlade s § 112 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. rozhodne znova o sume už priznaného invalidného dôchodku.

Z vyššie uvedených dôvodov aj odvolací súd považoval rozhodnutia odporkyne za zákonné a preto rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 O. s. p. potvrdil.»

Vychádzajúc z obsahu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že označený rozsudok je z hľadiska obsahu sťažovateľom uvedených práv zaručených ústavou a dohovorom ústavne udržateľný. Nezistil pritom existenciu skutočností nasvedčujúcich tomu, že by namietané rozhodnutie najvyššieho súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za popierajúce zmysel práva na súdnu ochranu, pretože najvyšší súd sa s odvolacími námietkami sťažovateľa vyrovnal dostatočne. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, sama osebe nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím

vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyššieho súdu takéto nedostatky nevykazuje.

Ústavný súd rovnako ako v prípade namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru nezistil ani porušenie práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru. Judikatúra ESLP potvrdzuje zrejmu súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje (napríklad rozhodnutie vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983, rozsudok vo veci Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, rozsudok ESLP Vilvarajah a ďalší proti Spojenému kráľovstvu z 30. 10. 1991, č. 13163/87, § 122), a keďže ústavný súd nezistil, že by k porušeniu práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo, nemohol dospieť ani k záveru, že by najvyšší súd porušil sťažovateľovo právo zaručené čl. 13 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, ktorý ústavne konformným spôsobom potvrdil odvolaním sťažovateľa napadnutý rozsudok krajského súdu, nemôže predstavovať porušenie zákazu odmietnutia spravodlivosti v takom zmysle, ako to sťažovateľ namieta. Ústavný súd uvádza, že čl. 13 dohovoru má procesný charakter, ktorý zaručuje všeobecné právo na účinný právny prostriedok nápravy pred vnútroštátnym orgánom každému, kto sa dovoľáva základných práv a slobôd uvedených v dohovore, a tento účinný prostriedok nápravy je nezávislý od istoty priaznivého výsledku pre sťažovateľov (podobne III. ÚS 86/05, I. ÚS 538/2013, III. ÚS 135/2014).

Za daných okolností ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru o jej zjavnej neopodstatnenosti, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2015